

Turkiets attack på kurderna I nordöstra Syrien – slutet av oktober 2019

Turkiets invasion av de kurdiska områdena i nordöstra Syrien (Rojava) är inne på sin tredje vecka. Den tillfälliga vapenvila som beslöts förra veckan har nu blivit permanent, efter förhandlingar mellan främst Ryssland och Turkiet. Förlorare är alla progressiva krafter, i synnerhet de syriska kurderna som tvingas utrymma den landremsa på drygt 3 mil som Turkiet krävt. Vinnare är de reaktionära krafterna: Turkiet och Assads Syrien (som kunnat framflytta och stärka sina positioner), liksom Putins Ryssland, som till stor del tagit över USA:s roll i regionen.

De flesta artiklarna nedan är skrivna innan Turkiet, Syrien och Ryssland kom överens.

Tidigare artikelsamlingar om Turkiets invasion i tidsordning, nyaste först: [Vänsterpress om Rojava, Turkiet, Syrien och stormakterna](#) (mitten av oktober 2019) [Vänsterpress om Turkiets angrepp mot kurderna i Syrien](#) (början av oktober).

Martin Fahlgren 25/10 2019

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Rojava attackeras från alla håll</i>	1
Flamman	2
<i>Experten: "Insatserna för Turkiets militäröffensiv ökar"</i>	2
International Viewpoint	3
<i>Kriget för Erdoğan's överlevnad betyder fattigdom och död för oss!</i>	3
Internationalen	4
<i>Nej till den turkiska arméns invasion av nordöstra Syrien</i>	4
Offensiv	6
<i>Solidaritet med Rojava – kurderna mellan hammaren och städet</i>	6
<i>Kurdernas långa kamp för nationell frigörelse</i>	8
Revolution	13
<i>Stoppa Turkiets invasion av Rojava!</i>	13
<i>Stoppa kriget mot kurderna – krossa imperialismen</i>	14

eFOLKET

Rojava attackeras från alla håll

Jonas Elvander

eFOLKET 23/10 2019

USA:s president Donald Trump har efter sitt knivhugg i ryggen på kurderna i Rojava försökt rädda sej, men hamnar i den ena katastrofala positionen efter den andra. Vi har tidigare beskrivit hans bisarra påpekande på att kurderna minsann inte slogs på USA:s sida vid invasionen av Normandie 1944. En bortförklaring så absurd att den inte går att kommentera.

Nu senast har han gått ut och påpekat att det minsann finns "kommunister" bland kurderna och att PKK är en terroristorganisation värre än I.S. Ord som han hämtat direkt från Erdogan. Sanningen är ju att denne fastighetsmogul från Manhattan inte har en susning om organisationer i Mellanöstern eller om regionens historia. Direkt osmaklig blir han när han går ut och beskriver det pågående kriget som bråk i en sandlåda. På ett möte i Texas sa han:

Som två barn i en sandlåda, du måste låta dom få bråka ett tag sen får man sära på dom.

Hans utsände vicepresident Pence och hans utrikesminister Pompeo förhandlade fram ett avtal med Erdogan som bland annat innebar en tillfällig vapenvila. USA som drar sej ur anser sej alltså kunna förhandla om vapenvila och vad de stridande ska göra! Ett tecken så gott som något på att det var USA som gav grönt ljus till invasionen. USA lovar för sin del i avtalet att se till att kurderna i YPG drar sej ur den del av Rojava som Erdogan vill ha som "säkerhetszon". YPG har gått med på detta. Kurderna står med kniven mot strupen och ryggen mot väggen. De är tvungna till denna eftergift för att rädda liv och minska lidande. USA sa sej medla. Men i verkligheten har Erdogan fått allt han började kriget för. Han får hela den del av Rojava (som också är en del av Syrien) som han ville ha. Han får slopandet av USA:s sanktioner.

Kurderna säger sej inte acceptera en permanent turkisk ockupation av den s.k. "säkerhetszonen" men Erdogan kan nu rensa den från invånare och istället beordra syriska flyktingar som befinner sej i Turkiet att bosätta sej i zonen. Därmed skapar han motsättningar och etniska spänningar.

Till råga på allt kommer den syriska armén, som kurderna också tvingats be om hjälp från, att användas av den syriska regimen för att göra slut på det kurdiska självstyret och alla progressiva reformer som genomförts i Rojava. Och Turkiets legoknektar från den syriska oppositionen kommer att fortsätta sitt mördande i sina rensningsaktioner. USA, den turkiska regimen, den syriska regeringen och den syriska oppositionen agerar nu var och en för sej för att slå ner all spirande demokrati och frihet. Just nu triumferar kontrarevolutionen.

Till detta kommer nu att den ryska Putin-regimen också hugger kurderna i ryggen. De ryska styrkorna är ju beskyddare av Assadregimen och ryska styrkor medföljde de syriska som nu besatt en rad positioner i Rojava, också i den av Erdogan krävda zonen. Ryssland sade sej vara där bland annat för att förhindra sammandrabbningar mellan den syriska och den turkiska armén. Ryssarna har till och med tagit över baser som US-amerikanerna lämnat.

Nu har Putin och Erdogan sammanstrålat i den ryska staden Sotji, Samtalen resulterade i att Ryssarna accepterar och stöder turkisk ockupation av gränzonen. Återstår att se om de ryska trupperna också kommer att garantera syrisk upplösning av de demokratiska institutionerna i Rojava och återetablering av Assads diktatur. Mycket pekar i den riktningen

Som sagt: Just nu triumferar kontrarevolutionen.

Flamman

Experten: "Insatserna för Turkiets militäroffensiv ökar"

Jonas Elvander

Flamman 21/10 2019

Sedan USA gett grönt ljus åt Turkiet att invadera det kurdiska Rojava i nordöstra Syrien har allianserna i Syrienkriget återigen kastats om. Flamman talade med två experter på området för att få klarhet i det alltmer komplicerade läget.

Vad innebär det för konflikten att det kurdiska partiet PYD nu tar hjälp av den syriska armén?

Joel Ahlberg:

– Det innebär att den kurdiska maktfaktorn i Syrien, PYD, åter står på ruta ett och försöker vinna tid genom att köpslå med Assadregimen och med Ryssland för att behålla inflytande i regionen. De har tidigare försökt etablera sig som en tredje makt och inte velat ta ställning för regimen eller för oppositionen. Detta alternativ är nu till synes borta. Liksom Hizbollah är lierade med Iran, regimen med Ryssland och den månghövdade oppositionen med Turkiet förefaller PYD nu av nöd och tvång vara lierad med regimen.

Till saken hör att förhandlingen mellan Assadregimen, Ryssland och PYD ägde rum på den ryska armébasen Humeimin. Två dagar före överenskommelsen hade den biträdande syriska utrikesministern blankt avvisat att bistå kurderna med hänvisning till att de är "USA:s lakejer" och "främmande element" i Syrien. Jag tolkar detta som att Ryssland med de syriska truppernas närvaro symboliskt vill manifesteras syrisk suveränitet samt störa Turkiets mål att etablera en buffertzona.

I och med att syriska trupper sätts in ökar risken för konfrontation mellan två länder i stället för mellan en stat och olika miliser och rebeller. Om konfrontation uppstår mellan Syrien och Turkiet skulle det innebära en ny vändning där stater står mot varandra.

Ekim Caglar:

– Det innebär att insatserna för Turkiets militäroffensiv ökar. Situationen betyder i praktiken att Turkiet på bred front hamnar öga mot öga med Syrien och således också med Ryssland. För SDF-milisen och PYD var detta en av de sista livlinorna.

Med tanke på Rysslands uppbackning av Assad är en potentiell utgång att kurder på sikt i viss utsträckning kan stärka de rättigheter som man länge har eftersträvat i Syrien. Assads eventuella eftergifter kan dock stanna vid kosmetiska förbättringar. Vad detta innebär på lång sikt är svårt att säga men det är ett faktum att SDF på kort sikt har försvagats.

Turkiet hävdar att de vill upprätta en "buffertzona" längs gränsen. Bör man lita på detta eller har de egentligen andra, mer långtgående intressen än så?

Joel Ahlberg:

– Turkiet ser PYD som en systerorganisation till PKK som den turkiska staten har varit i konflikt med i 35 år. Den turkiska operationen avser primärt, som jag bedömer det, att se till att avsluta eller avsevärt reducera PYD:s inflytande i regionen. Det andra uttalade målet att repatriera två miljoner flyktingar till Syrien menar jag är en retorik som syftar till att väcka inhemska stöd. Efter att Turkiet i vintras tvingade bort de kurdiska styrkorna i staden Efrin, en av de tre städerna i Syrien som har kurdisk befolkningsmajoritet, har det rapporterats att Turkiet börjat använda turkiska symboler i officiella handlingar, infört en turkisk läroplan samt fördrivit kurder från deras hem. Det väcker en berättigad oro för att detta ska upprepas i de andra två städerna med kurdisk majoritet.

Ekim Caglar:

– Det är en illa dold hemlighet att Turkiets president Recep Tayyip Erdogan gör allt för att flytta fokus från inrikespolitiska utmaningar till säkerhetsfrågor och låta en nationalistisk yra råda. Buffertzonen kan vara ett av skälen men i första hand handlar offensiven om att slå undan benen på det kurdiskledda självstyret som också samlar andra folkgrupper. Turkiets djupgående ekonomiska problem och det faktum att två tunga avhoppare från regeringspartiet AKP, den förre premiärministern Ahmet Davutolu och den förre finansministern Ali Babacan, väntas grunda två nya partier har gjort att Erdogan har behov av att rita om den politiska spelplanen, inte minst efter att ha förlorat viktiga städer i lokalvalen tidigare i år. Kriget som stöds av stora delar av oppositionen har gett Erdogan ett tillfälligt politiskt andrum och möjlighet att förekomma politiska manövrar från motståndare.

Just nu ser det demokratiska projektet i Rojava relativt dömt ut. Vilka chanser hade du gett det att lyckas om USA inte hade dragit tillbaka sina trupper och i stället väntat till dess att ett fredsavtal nåtts?

Joel Ahlberg:

– Den amerikanska närvaron hade onekligen en dämpande effekt på Turkiet. Det turkiska intrånget hade med all sannolikhet inte skett utan Trumps gröna ljus. Samtidigt har inget land gett ett politiskt erkännande till det kurdiska självstyret. Omvärldens kyliga reaktion på den kurdiska folkomröstningen om självständighet i Irak 2017 säger väl det mesta. Omvärlden har hyllat de kurdiska styrkornas kamp mot IS men inte gett det politiska erkännandet som kurderna hade hoppats få i utbyte. Det har sannolikt bland annat att göra med att det självutropade kurdiska självstyret strider mot principerna om Syriens territoriella enhet och en politisk framförhandlad lösning, som trots allt utgör det principiella ramverket för eventuella framtida förhandlingar och som det internationella samfundet har förbundit sig till.

International Viewpoint

Kriget för Erdoğanns överlevnad betyder fattigdom och död för oss!

Uttalande från *Sosyalist Demokrasi için Yeniyol* [Ny kurs för socialistisk demokrati], Fjärde internationalens turkiska sektion

International Viewpoint 15/10 2019

Återigen har Erdoğan beslutat spela ut krigskortet. För att stärka sig själv har Palatsregimen inga andra alternativ än att ta till vapen mot varje tecken på svaghet eller nederlag, och har ännu en gång dragit in landet och alla folk i regionen i en katastrof.

Den underlät att reagera när ISIS slog läger vid Turkiets gränser och jihadistiska gäng gick in i städernas centrum och tog liv med sina bomber på våra torg. Deras härskarmentalitet öppnade dörren för allt detta. Den kan inte ens tåla att det kurdiska folket uppnår minsta framsteg, det folk som med sina liv försvarade de mest grundläggande mänskliga värdena mot dessa mördare. Den tvekar inte att mobilisera för att eliminera ett påhittat hot samtidigt som det pågår en ekonomisk kris med fattigdom och arbetslöshet, och skicka tusentals arbetarbarn till fronten där de kommer att gå döden till mötes.

Palatsets äventyr i Syrien förvärrar fientligheterna mot kurderna, alltmedan de hävdar att de säkrar landets gränser, och försöker få stöd från allmänheten med otroliga argument, inklusive att de kommer att bosätta flyktingarna i de "evakuerade" områdena. Men det kan bara och uteslutande leda till katastrof för folken i regionen.

Även om det verkar som om alla förstår att man inte kan vänta sig något gott från den sinnesrubbade personen i Vita huset, så är det också uppenbart att inställningen hos andra aktörer i

regionen, i synnerhet Kreml och Damaskus, inte kommer att gå i riktning mot att skapa fred. Den syriska arméns senaste intervention kommer också högst troligt att få skadliga effekter för Rojavas erfarenheter av självstyre och dess demokratiska framsteg. Vad gäller EU så har den själv visat cynism och oansvarighet gentemot migranterna med sitt föraktliga avtal med Turkiet, som Erdoğan nu hotar att bryta.

Medan det är uppenbart att det som har hänt inte har med ”statens överlevnad” att göra utan med Erdoğan och hans medarbetares överlevnad, så stöder å andra sidan de som brukade kallas ett hot mot just denna stat idag uppmaningarna till krig. Det visar att oppositionen, som antogs vara inkluderande och långvarig, är ytterst bräcklig och långt från att ha några gemensamma värderingar. Regimen har än en gång lyckats rada upp oppositionen bakom sig med sitt föraktliga krigskort.

Även om palatsets grundvalar vittrar sönder, så ligger återigen plikten att skingra det militaristiskt chauvinistiska klimatet och befördra kampen för fred och bröd på de socialistiska, arbetar- och demokratiska krafternas axlar. Det första steget är att av all kraft, självsäkert och trosvisst ropa våra paroller:

**Nej till krig!
Fred nu!**

Översättning: Göran Källqvist

Internationalen

Nej till den turkiska arméns invasion av nordöstra Syrien

Uttalande

Internationalen 25/10 2019

Alliance of Middle Eastern and North African Socialists fördömer Turkiets invasion av nordöstra Syrien och dess mordiska angrepp på kurderna.

Efter att USA:s president Trump hade tillkännagivit att de amerikanska trupperna skulle dras tillbaka från nordöstra Syrien den 9 oktober, började Turkiet bomba sina gränsregioner mot Syrien och städerna där. Den auktoritära och reaktionära regimen i Ankara inledde ännu en militär operation i nordöstra Syrien.

Nordöstra Syrien har kontrollerats av de Syriska demokratiska styrkorna (SDF), en militär allians mellan kurdiska, arabiska och assyriska kämpar som domineras av de kurdiska styrkorna i Folkets försvarsheter (YPG), den kurdiska rörelsen Demokratiska enhetspartiets (PYD) militära gren. Ankara har kallat den för en ”terroristisk” organisation på grund av dess band till Kurdistans arbetarparti (PKK) i Turkiet.

Mer än 100.000 civila har redan flytt från de områden som bombas och hotas av den turkiska invasionen. Ytterligare 200.000 hotas av tvångsförflyttning.

Den turkiska arméns offensiv genomförs i samarbete med syriska soldater ur den så kallade Syriska nationella armén (SNA), en koalition av reaktionära och islamistiska fundamentalistiska grupper som finansieras och leds av den turkiska regeringen. SNA har redan ett flertal gånger brutit mot mänskliga rättigheter, speciellt i Afrin-området, som för närvarande ockuperas av den turkiska armén.

Denna militära operation är Turkiets tredje invasion av Syrien sedan 2016: den första, i augusti 2016, benämndes ”Eufrats sköld”; den andra, i januari 2018, kallades ”Olivkvist”. Den ledde till okupationen av Afrinområdet i mars samma år, och resulterade i att mer än

150.000 människor tvångsflyttades, de flesta av dem kurder, och många brott mot de mänskliga rättigheterna pågår fortfarande.

Turkiets militära aggression är en fortsättning på Ankararegeringens krig mot den kurdiska befrielse rörelsen och deras representanter i Turkiet, inklusive Demokratiska folkpartiet (känt under namnet HDP), och i grannländerna, speciellt Syrien och Irak.

Ett annat av den turkiska regeringens mål i Syrien är att med tvång flytta syriska flyktingar från Turkiet till områdena öster om Eufrat. Sedan sommaren 2019 har Turkiet påskyndat kampanjerna med tvångsflyttningar av syriska flyktingar till Syrien. Tusentals syriska flyktingar i Turkiet har utsatts för massdeporteringar eller tvingats återvända till syriskt territorium. Turkiska

myndigheter och media som kontrolleras av Ankara har också beskyllt de syriska flyktingarna för att vara orsak till landets samhällsekonomiska och politiska problem.

President Recep Tayyip Erdoğan hotar att ”skicka” miljontals syriska flyktingar från Turkiet till Europa som svar på den europeiska kritiken mot hans militära offensiv i Syrien. Än en gång utnyttjar Ankara syriska flyktingar som en politisk tillgång under sina kontakter med EU, som också är skyldig till att hålla fast vid en grym, rasistisk och dödlig politik mot flyktingar. EU har stängt sina gränser för människor som desperat flyr för sina liv. EU är därför medskyldig till det turkiska angreppet.

Turkiets mål är att upprätta en ”säkerhetszon” för att kontrollera och ha makten längs sin gräns, där det ska kunna styra strömmarna av internt tvångsflyttade personer, med tvång skicka hem flyktingar från Turkiet, och samtidigt angripa PYD och dess Syriska demokratiska styrkor.

Samtidigt kommer den turkiska invasionen i norra Syrien högst troligt att stärka de olika jihadistiska gruppernas uppror, i synnerhet den så kallade ”Islamska staten”. Den 11 oktober flydde fem IS-krigare från ett fängelse som sköttes av kurderna. Den extremistiska gruppen tog på sig ansvaret för en bomb som exploderade i staden Qamichli.

Alliance of Middle Eastern and North African Socialists fördömer också Syriska nationella koalitionen av revolutions- och motståndstyrkor (Etilafs) roll. Etilaf är en koalition som till största delen består av liberala och islamska konservativa och fundamentalistiska grupper och personer och andra syriska reaktionära grupper som Muslimska brödraskapet, och stöder Turkiets planer för de nordöstra områdena. De vidmakthåller fortfarande sin chauvinistiska och rasistiska politik och uttalanden mot kurderna i Syrien.

Alliance of Middle Eastern and North African Socialists stöder det kurdiska folkets rätt till självbestämmande i Syrien och i andra länder i regionen.

Vi intygar också vårt motstånd mot kontrarevolutionens två viktigaste stöttepelare i Syrien – Assadklanens diktatoriska regim och de islamistiskt fundamentalistiska rörelserna.

Det bästa försvaret mot denna varaktiga och destruktiva kontrarevolutionära offensiv är internationell solidaritet. Vi står tillsammans med de grupper i Syrien och på andra ställen i världen som kämpar för själv-bestämmande. Kampen är universell!

Vi uttrycker vår solidaritet med civila i nordöstra Syrien och resten av landet. Folket i provinsen Idlib i norra Syrien fortsätter att lida under både Assadregimens och de ryska och amerikanska regeringarnas urskillningslösa bombningar.

Vi fördömer Turkiets nya militära operation och ockupation av nordöstra Syrien, som genomförs med Trumpadministrationens stöd. Vi ger vårt fulla stöd till det både civila och

beväpnade folkliga och progressiva motståndet mot det turkiskt ledda militära angreppet i nordöstra Syrien.

Vi fördömer andra utländska truppers intervention och närvaro i Syrien (iranska, ryska och amerikanska). Alla dessa internationella och regionala makter är fiender till folkens befrielse och frigörelse i regionen.

Alliance of Middle Eastern and North African Socialists

Alliance of Middle Eastern and North African Socialists är ett förbund av socialister i Mellanöstern och Nordafrika.

Tidigare publicerat i *International Viewpoint*. Översättning: Göran Källqvist.

Offensiv

Solidaritet med Rojava – kurderna mellan hammaren och stödet

Arne Johansson

Offensiv 22/10 2019

All solidaritet med kurdernas kamp som bara kan lita till den internationella arbetarrörelsens solidaritet och stöd (Foto: Kurdishstruggle / Flickr CC).

Efter att Trump har gett sitt stöd till Turkiets krig mot Rojava, trots en påstådd fem dagar lång vapenvila, är Syriens kurder mellan hammaren och stödet. I den ”normalisering av situationen” som Rysslands president Putin samtalat med Erdoğan om ingår inte erkännande av kurdernas rätt till nationellt självbestämmande. Stöd till kurdernas kamp är nu viktigare än någonsin.

Efter mycket hårda strider i en central sektor av den 444 km långa och 32 km djupa ”säkerhetszon” längs det syriska gränsområdet mellan floden Eufrat och den irakiska gränsen som Turkiet vill ta kontrollen över har SDF (där de kurdiska YPG/YPJ-styrkorna ingår)

bekräftat att de kurdiska styrkorna nu har lämnat den viktiga gränsstaden Ras-al-Ein/Serêkaniyê.

Då de samtidigt har gått med på att under en fem dagar lång vapenvila helt dra sig ur det 120 km breda och 32 km djupa gränsområdet mellan städerna Tal Abyad och Ras al-Ein, där Turkiets flyg och pansar tillsammans med Erdoğan's lejda legoarmé av blodsbesudlade syriska rebeller har satt in sin hårdaste stöt, är detta en första större seger för den turkiska aggressionen.

Om detta nu blir upptakten till en förnyad turkisk offensiv för att med Erdoğan's ord ”krossa kurdiska skallar” även i de andra områden som fortfarande hålls av både SDF/YPG och nu också på allt fler platser den under ryskt beskydd framflyttade syriska armén, som städerna Manbij och Kobane väster om Tal Abyad och Qamashli i Hasaka-regionen öster om Ras al-Ein, är när detta skrivs (tisdagen den 22 oktober) inte klart.

Alternativet är att de samtal som Turkiets president Erdoğan och Rysslands president Putin för på vapenvilans sista dag i ryska Sochi istället kan öppna för någon form av mycket ruttna kompromisser om vilket öde som på kort sikt väntar kurderna och andra i nordöstra Syrien. De kurdiska ledarna som på allvar hoppats på ett långvarigt beskydd av USA-imperialismen har blivit grymt svikna. Upprörda kurder har också visat sina känslor genom att kasta potatisar och tomater på retirerande amerikanska styrkor.

Sedan Trump efter ett telefonsamtal med Erdoğan meddelat att USA omedelbart överger sina allierade kurder i kriget mot IS och drar sig ut ur Syrien, och Turkiet redan ett par dagar därpå den 9 oktober inledde sin cyniskt benämnda ”Operation Peace Spring”, såg de kurdiska ledarna inget annat alternativ än att i en halsbrytande politisk saltomortal vända sig till Putin och Assad-regimen. Detta för att förmå dessa att snabbt flytta fram sina militära styrkor till gränsen mot Turkiet, allt i hopp om att detta skulle kunna hejda den turkiska invasionen. Hellre ”smärtsamma kompromisser” med Assad-regimen än att krossas i ett turkiskt blodbad, löd argumenten. Det var ett scenario som både Putin och Assad också såg ut att vara misstänkt väl förberedda på.

Kalkylen går ut på att Turkiet inför risken av sammanstötningar med den syriska armén kanske kan nöja sig med tillräckligt långtgående försäkringar om att den syriska regimen övertar kontrollen av gränsområdet för att därefter avvärja SDF och de kurdiska YPG-YPJ-styrkorna. Avtalet gäller ”endast militära frågor”, har SDF sagt. Om det motstånd som leds av syrisk-kurdiska Demokratiska unionspartiet PYD också kan förmås att gå med på en lösning som innebär att YPG/SDF upplöses, till exempel genom att uppgå i den syriska armén, återstår att se.

För Ryssland är huvudsaken på kort sikt att det inte blir någon sammanstötning mellan turkiska och syriska trupper, vilket även Turkiet vill undvika, och på längre sikt att förmå kurderna att ge upp idén om självstyrande regioner.

Om Turkiet tillåter en förlängd paus i striderna, lär detta inte ske utan att Ryssland och Assad-regimen som under tiden förstärker Syriens militära närvaro i Rojava lovar Turkiet att överta kontrollen från YPG, vilket förutsätter att dessa styrkor låter sig avvärjas och möjligen erbjuds att bli upplösta inom den syriska armén?

Som den ryske utrikesministern Lavrov har uttryckt saken vill Ryssland se till att ”alla kurdiska strukturer” i Syrien inkluderas i den syriska konstitutionen, ”så att det inte finns några illegala väpnade grupper på Syriens territorium och inget hot mot Turkiets eller andra staters säkerhet”. Men detta är lättare sagt än gjort. Hur det ska ske på ett sätt som både YPG kan pressas att gå med på och Turkiet samtidigt kan godkänna står skrivet i stjärnorna. Även om en tungt beväpnad och spänd vapenvila åstadkoms kan få kurder ha några illusioner

om vad en framtid inom den så kallade Astana-processens förhandlingar om Syrien kan innebära, där de styrande makthavarna i Ryssland, Syrien, Turkiet och Iran förhandlar om deras öde.

På kort sikt tycks de kurdiska ledarna hellre föredra en förödmjukande kapitulation för de krav som kan förhandlas fram mellan Putin, Erdoğan och Assad än ett fortsatt och katastrofalt krig mot den turkiska invasionen, som redan har krävt mer än 600 dödsoffer och tvingat mer än 300 000 civila att fly från sina hem.

Samtidigt som de syriska kurderna i Rojava nu har hamnat mellan de regionala stormakternas hammare och den syriska regimens städ kommer givetvis den kurdiska frihetskampen för nationella, demokratiska och sociala rättigheter att leva vidare, om än med nya förutsättningar.

Men för att till sist segra måste de kämpande kurderna på ett nytt sätt lyckas kroka arm med helt andra allierade än USA:s, europeiska staters eller Rysslands stormaktsintressen – med de arbetare, fattiga och frihetstörstande unga i alla Levantens och Mellanösterns folkgrupper som alla borde ha gemensamma intressen av att bekämpa såväl de imperialistiska stormakterna som regionala förtryckarregimer och all form av religiös sekterism.

Att en sådan möjlighet för framtiden ändå finns är de pågående ickesekteristiska massprotesterna i både Irak och nu även Libanon nya tecken på. Men för att på sikt säkra en seger krävs också att de alla kan hitta vägen till ett program för en demokratisk, antiimperialistisk och socialistisk federation av alla regionens folk.

RS och Offensiv kräver:

- Stoppa Erdoğan's krig – solidaritet med Rojavas kämpande kurder och Syriens förtryckta folk och flyktingar.
- Bojkotta den turkiska regimen – internationella fackliga bojkotter mot all handel med den turkiska krigsmaskinen. Solidaritet med alla kurdiska och turkiska fackföreningar och vänsterorganisationer som motsätter sig kriget.
- Inget samarbete med imperialistiska stormakter varken där eller här.
- Avbryt allt svenskt militärt samarbete med Nato och all vapenexport till Turkiet – inte en krona till Erdoğan's krig.
- Allt stöd till den kurdiska kampen för rätten till nationellt självbestämmande, liksom för allas demokratiska rättigheter och kvinnors frigörelse.
- Ned med Erdoğan's och alla regionens förtryckarregimer – kämpa för en frivillig, demokratisk och socialistisk federation av alla förtryckta folk i Levanten och hela Mellanöstern.

Kurdernas långa kamp för nationell frigörelse

Per-Åke Westerlund

Offensiv 23/10 2019

Erdoğan's krig mot Rojava, västra Kurdistan i Syrien, har åter ställt kurdernas kamp i världens fokus. De senaste 100 åren har präglats av nästan ständigt pågående strider, uppror och väpnade revolter för det kurdiska folkets rätt till nationellt självbestämmande.

Kurdistan, med omkring 30 miljoner kurder, är en nation som aldrig har kunnat bilda en egen stat. Deras språk och kultur har brutalt förtryckts och förnekats. Deras ledare har fångslats och avrättats.

Vid ett flertal tillfällen har kurdernas kamp för rätten till nationellt självbestämmande krossats i blod av regionens regimer, ofta diktaturer, i samarbete med imperialistiska stormakter.

Det beräknas att över en miljon kurder dödades av turkisk militär under upproren 1925-38. Precis som nu har många gånger över 100 000 människor tvingats på flykt, medan modiga kurdiska soldater har stått för försvaret av det självbestämmande som uppnåts.

Imperialismen – i början av 1900-talet främst Storbritannien och Frankrike, efter andra världskriget i första hand USA – bär huvudansvaret för förtrycket av kurderna. Västmakterna har strävat efter kontroll över de rika oljetillgångarna, samtidigt som de understött auktoritära regimer som har slagit ner alla former av revolter. Dessa regimer – i Turkiet, Irak, Iran och Syrien – har under långa perioder varit nära allierade med USA och andra västmakter.

Sedan tidigt 1900-tal har kurderna kämpat mot förtryckare och imperialistiska intressen – för deras rätt till nationellt självbestämmande (Foto: Kurdishstruggle / Flickr CC).

Under 1800-talet gjorde flera kurdiska furstar uppror mot sultanen, som styrde det allt mer krisfyllda Osmanska riket. Redan då ingrep England på sultanens sida, både med vapen och för att övertala upprorsledarna att av religiösa skäl sluta upp bakom sultanen.

Den första ryska revolutionen 1905 ledde till omvälvningar även i Mellanöstern. Hoppet tändes om förändring i Persien (Iran), där de revolter som följde slogs ner gemensamt av England och Ryssland.

I det Osmanska rikets kärnområde – det som skulle bli Turkiet – störtades sultanen 1908 av ungturkarna. Dessa utlovade ursprungligen självständighet för kurderna, löften som snabbt sveks. Istället förbjöds alla icke-turkiska organisationer, tidningar och så vidare.

Ett århundrade av extremt förtryck av kurderna inleddes. Med den extrema turkiska nationalismen följde också massakern på en miljon armenier 1915, samt massakrer på och stora folkomflyttningar av kurder.

Under det första världskriget lockades kurdiska och arabiska ledare att från 1916 delta i kriget på Storbritanniens och Frankrikes sida, mot utfästelser om självständighet om det Osmanska

riket besegrades. I själva verket hade den brittisk-franska imperialismen inga planer på att infria sina löften.

Det hemliga Sykes-Picot-avtalet, döpt efter ländernas utrikesministrar, innehöll en detaljerad karta om hur Mellanöstern skulle delas. Avtalet offentliggjordes när bolsjevikerna tog makten i Ryssland (som dittills varit allierat med England och Frankrike).

Londons verkliga avsikter visades när 600 000 brittiska soldater intog Bagdad i mars 1917. Sykes-Picot-avtalet bekräftades under förhandlingar i San Remo i april 1920, med segrarmakterna Storbritannien, Frankrike, USA och Italien. Nya stater/kolonier ritades upp: Irak, Transjordanien, Libanon, Syrien och Palestina. Strax därefter utsåg imperialismen också kungar för Transjordanien och Irak.

Trots Sykes-Picot fanns det stora förhoppningar om ett självständigt Kurdistan efter första världskriget. Fredsavtalet i i Sévres i Frankrike i augusti 1920 uttalade också att kurder och armenier hade rätt till självständiga stater.

Men för imperialismen var oljan av överordnad betydelse. Storbritannien ville få kontroll över Mosul och Kirkuk (Irak), och för detta behövdes en överenskommelse med Atatürk och de nya herrarna i Turkiet. Regeringen i London och oljebolagen fick ett avtal som gav dem över hälften av oljan (resten fick USA) i utbyte mot ett löfte att inte stödja kurderna. Den engelska armén var samtidigt upptagen i ett krig mot upproriska kurdiska trupper i södra Kurdistan (norra Irak).

Avtalet från Sévres följdes av fredsförhandlingar i Lausanne år 1922, sedan Turkiet besegrat Grekland i ett nytt krig. I avtalet från Lausanne fanns inget om kurdernas rätt till självstyre.

Den nya republiken Turkiet utropades den 29 oktober 1923. Detta följdes av avrättningar av kurdiska shejker och att det kurdiska språket förbjöds. Ett drygt år senare, i februari 1925, reste sig hela Kurdistan i det nya Turkiet i ett väpnat uppror. De höll stånd i en månad, men krossades när Frankrike gav turkiska trupper fri lejd för att attackera kurderna i ryggen. Parallellt pågick ett befrielsekrig i det brittiskt kontrollerade Kurdistan i norra Irak. De kurdiska rebellerna besegrades först efter intensiva flygbombningar, inklusive med giftgas. Befolkningen tvingades fly upp i bergen. På ett år, fram till maj 1924, minskade befolkningen i Suleymania från 80 000 till 700.

Det är slående hur det nationella förtrycket mot kurderna, liksom deras långvariga kamp, hör samman med arbetarrörelsens kamp. I Turkiet förbjöds 1 maj-demonstrationer 1924. Två år senare blev både socialistiska och kurdiska aktiviteter olagliga.

Högerregimerna, med starka band till USA, har med stora ockupationsstyrkor upprätthållit förtrycket mot kurderna. Samtidigt har kurdernas kamp haft en stark social grund ovanpå det nationella förtrycket. Kurdistan i Turkiet blev ett område i extrem underutveckling, utan vare sig sjukvård, mediciner, utbildning eller vägar.

Det kurdiska språket förbjöds i undervisningen och litteraturen av alla de berörda staterna: Iran, Irak, Turkiet och Syrien. Under hela perioden fanns också starka band över de konstgjorda nationsgränserna, till exempel genom att kurder i Turkiet flydde till Syrien och Irak.

Mellankrigstiden präglades av fortsatta uppror. En ny kurdisk regering, som utropades i Ararat 1929, krossades av flygbomber som brände byarna. 100 000 kurder dödades. 1932, när Irak formellt blev självständigt – men England behöll makten över oljan – inleddes nya revolter i södra Kurdistan. Dessa krossades, men i andra världskrigets slutskede var kurderna nära att besegra den irakiska armén, som räddades av det brittiska flygvapnet. Brittiska trupper hade redan 1941 invaderat Bagdad.

Några år tidigare hade sovjetiska och brittiska trupper störtat shahen av Iran för att förhindra dennes stöd till Tyskland. Kurderna i Iran utnyttjade de nya styrkeförhållandena till att upprätta en egen republik i Mahabad, med en miljon invånare. Den kurdiska flagga som idag används på demonstrationer är den som användes i Mahabad. Den nya republiken var dock beroende av Sovjets stöd, som drogs tillbaka efter ett avtal mellan Stalin och västmakterna. Efterkrigstiden understryker än mer imperialismens roll. Regimerna i Turkiet och Iran ville till varje pris tillfredsställa de multinationella bolagens investeringar (det vill säga utsugning). Att stoppa alla försök till uppror var en avgörande del.

1950-talet blev länge en period av återhämtning för kurderna efter de många nederlagen. Men 1958 ökade kampen igen, då den irakiska kungen störtades i en kupp och revolutionära stämningar gjorde att Iraks kommunistparti med många kurdiska medlemmar växte snabbt. De nya herrarna i Bagdad gjorde som alla tidigare regimer och svek sina löften till kurderna, som 1961 inledde ett nytt väpnat uppror.

De nya stämningarna i södra Kurdistan (Irak) spreds till Turkiet. Kurderna i Turkiet lyssnade på kurdiska radiosändningar från Irak, och nya tidningar och tidskrifter gavs ut. Militärkuppen i Turkiet 1960 var riktad mot både kurder och mot arbetarrörelsen. Men en effekt när civilt styre tillträdde två år senare blev ett uppvaknande för både arbetarkampen och kurdernas kamp. Det nya socialdemokratiska arbetarparti (TIP) som bildades blev det första som erkände kurdernas rättigheter, om än bara formellt.

Ingen socialistisk eller arbetarorganisation i Turkiet kan nå framgång utan att också ta upp kurdernas rättigheter. Och motsvarande: kurdernas kamp handlar också om kapitalisternas och militärens makt i hela Turkiet. De två följande militärkuperna, 1971 och 1980, var också riktade både mot den revolutionära potential som visades av arbetarklassen, socialister och kurderna. I Irak ledde upproret från 1961 till förhandlingar och ett avtal där kurdernas existens erkändes. Men i verkligheten hände inget och kriget återupptogs flera gånger, till sist efter att den nye härskaren Saddam Hussein tagit makten 1969.

Kurdernas ledare i norra Irak, Mustafa Barzani från partiet KDP, sökte i början av 1970-talet stöd från Iraks ärkefiende Iran. Detta sedan ytterligare ett avtal om rätt till autonomi hade svikits av Bagdad, som i sin tur närmade sig Sovjet (vilket också innebar att det Moskva-trogna kommunistpartiet underordnade sig Saddam). Som mest mönstrade kurderna 150 000 beväpnade peshmergas.

Samarbetet med shahen av Iran var i praktiken ett samarbete med USA, som fick stort inflytande över Barzanis agerande. Denne ledde sin rörelse mycket auktoritärt och hade inga sociala ambitioner, till exempel att dela upp jorden till fattiga bönder.

När USA senare förhandlade fram ett avtal mellan Iran och Irak upphörde allt stöd till kurderna. Henry Kissinger medgav senare att USA aldrig hade tänkt ge kurderna självständighet. 350 000 kurder dödades när Saddam Hussein tog hämnd. Ett brett område vid gränsen till Turkiet militariserades och kurdiska namn byttes till arabiska.

Men Saddam skulle komma att begå ännu värre brott mot kurderna. Under militärangreppet Anfal 1987-88 dödades 182 000 kurder, varav minst 5 000 i den fruktansvärda gasattacken mot Halabja. Denna gång, liksom så många gånger tidigare och senare, var Västmakterna tysta eftersom de stödde Irak i kriget mot Iran.

I Turkiet fortsatte den massiva militära ockupationen av Kurdistan, med 400 000 soldater. 1984 ledde det fram till att PKK inledde sin väpnade kamp. PKK fick snabbt ett masstöd för vad som uppfattades som en kompromisslös kamp, något som tidigare kurdiska ledare inte hade stått för. Den turkiska statens hårda repression – krigslagar, försvinnanden, massarresteringar och förstörda byar – ökade stödet för PKK.

Masstödet för PKK tvingade fram förändringar. Ett år efter massdemonstrationerna 1990 ändrades språklagen till att kurdiska inte längre var förbjudet, men ”separatism” var fortfarande ett brott.

PKK:s framgångar begränsades dock av dess politik, inklusive dåd som drabbade civila, avsaknad av demokratiska diskussioner och en stadieteori som innebär att socialismen sköts till bakgrunden.

PKK har i omgångar upprättat baser över gränsen i Irak, vilket flera gånger – till exempel 1994 och 1997 – utnyttjats av den turkiska armén för storskaliga invasioner.

1999 greps PKK:s ledare Abdullah Öcalan och sattes i turkiskt fängelse. Olika initiativ till förhandlingar har följt i hopp om att få till stånd en varaktig fred med ökade rättigheter för kurderna. Men det som ibland såg ut som en ”förhandlingsöppning och dialog” har följts av stegrad förtryck.

I det första Gulfkriget 1991 var USA:s syfte att bestraffa men inte störta Saddam Hussein. Barzani stödde USA:s krig och kurdiska styrkor utnyttjade tillfället att gripa makten i norr. Men när kriget var över för USA:s del släpptes Saddams artilleri, stridsvagnar och helikoptrar fram för att attackera kurderna, inklusive med gas, fosfor och napalm. Först när två miljoner kurder flydde i april 1991 ingrep USA på nytt med soldater – men enbart för att ”flyktingströmmarna utgör ett hot mot stabiliteten i regionen”, enligt USA:s FN-ambassadör Thomas Pickering.

Massoud Barzani, som hade tagit över KDP efter sin far, och ledaren för den konkurrerande organisationen PUK, Jalal Talabani, upplöste de arbetarråd som hade bildats under kriget och tvingades till förnedrande fredssamtal med Saddam. När KDP och PUK senare på 1990-talet stred militärt mot varandra inbjöd Barzani den irakiska armén att delta på hans sida.

USA:s båda krig och ockupationen följdes av ökat självstyre för kurderna norra Irak. Men samtidigt med större självständighet gentemot Bagdad för södra Kurdistan (norra Irak) kom det allt mer korrupta och odemokratiska KDP-dominerade styret att knyta både ekonomiska och politiska band till Turkiet.

Barzanis regim mötte också i början av 2011 liknande protester som i andra delar av Mellanöstern, mot arbetslösheten och den sociala nöden. Men när sedan KRG (det kurdiska regionstyret) år 2017 utlyste en folkomröstning för självständighet förenades alla imperialistiska makter mot kurderna och regimen i Bagdad tilläts ta över oljestaden Kirkuk och andra områden som tidigare varit under KRG:s kontroll.

Historien om kurdernas heroiska kamp för nationell befrielse och social rättvisa innehåller många lärdomar. Den visar hur de kurdiska massorna gång på gång, under de värsta förhållandena, har varit beredda till kamp, även med vapen, men också att kampen har förlorats och begränsats av allianser med regimer och imperialistmakter som egentligen aldrig har brytt sig om kurdernas rättigheter. Historien visar hur ekonomiska och nationella intressen sammanfaller. Marknader, råvaror, särskilt olja, och militärmakt går före alla fina ord om demokrati.

Revolutionär kamp kan inte stanna halvvägs. Massorna i Egypten, där arbetarklassens tyngd var avgörande, fällde Mubarak 2011. Men den ekonomiska makten och militärens styrka lämnades orörd. På motsvarande sätt som kurderna har Egyptens arbetare och unga fått betala ett högt pris för detta.

Kurdernas långa kamp för rätten till nationellt självbestämmande har alltid fått socialisters fulla stöd.

Som socialister menar vi också att den kurdiska befrielsekampen endast har en pålitlig allierade och det är arbetarnas och fattigas kamp i regionen och internationellt. Stöd till de förtryckta folkens kamp för nationellt självbestämmande är en förutsättning för en enad kamp mot både lokala och imperialistiska förtryckare och mot det globala kapitalistiska system som skapar nationellt förtryck och krig – för massornas befrielse från alla former av förtryck.

Revolution

Stoppa Turkiets invasion av Rojava!

IMT

Revolution 21/10 2019

De syriska kurdernas hemland, Rojava, håller på att invaderas av den reaktionära Erdoganregimen. Om invasionen lyckas kommer de islamistiska fanatiker som Turkiet använder som stormtrupper att våldta, bränna och mörda sig fram vart de än går, precis som de gjorde under invasionen av Afrin förra året. Tusentals kommer att dödas och tiotusentals män, kvinnor och barn kommer att tvingas lämna sina hem.

Image: fair use

Kurderna har inspirerat miljontals människor i Mellanöstern och runtom i världen med sina demokratiska metoder och revolutionära perspektiv. Av just den anledningen är de hatade av varenda härskarklass i området, i synnerhet av Erdogan. Härskarklasserna är rädda att den kurdiska kampen ska inspirera kurderna i Irak, Iran och Turkiet och alla andra förtryckta folk i Mellanöstern. För Erdogan är förtrycket av kurderna ett nödvändigt verktyg för att söndra klasskampen på hemmaplan, vilket gör det möjligt för honom att fortsätta med förtrycket och exploateringen av Turkiets arbetarklass.

De härskande klassernas intressen är helt motsatta de fattiga och förtryckta massornas. I Turkiet, Irak, Iran och Syrien har samma regimer som förtryckt kurderna i årtionden även attackerat sina egna arbetare och fattiga. Det är likadant i väst, där samma kapitalister som lurat, förrått och hjälpt till att förtrycka kurderna, gång på gång genomför nedskärningar och attacker på levnadsstandarden hos sina egna arbetarklasser. Dessa regimer ser inte kurderna – eller andra "små nationer" – som mer än pjäser att offra i sina imperialistiska spel, intriger och äventyr. Dessutom är deras imperialistiska ansträngningar ett viktigt medel för att locka fram reaktionär nationalism och stärka kapitalismen på hemmaplan.

Det kurdiska folket kan inte lita på någon härskande klass. Det kan bara förlita sig på sina egna styrkor och andra förtryckta arbetare och fattiga i regionen och internationellt. Revolutionen i Rojava bröt ut som en del av den ursprungliga revolutionen i Syrien och lyckades bara tack vare sina revolutionära och demokratiska metoder som lockade stora lager av regionens arbetare och fattiga. Precis samma metoder behövs nu. En uppmaning till allmän mobilisering måste riktas till de kurdiska massorna i Turkiet, Irak och Iran: kalla till massdemonstrationer och strejker i de kurdiska områdena för ett slut på det brutala och ensidiga kriget. En uppmaning bör även riktas till alla arbetare och fattiga i dessa länder att gå samman med de kurdiska massorna i deras strid mot de reaktionära ledarna i Turkiet, Syrien, Irak och Iran. Slutligen måste arbetarrörelsens ledarskap i väst avslöja sina regeringar som är inblandade i Erdoganregimens brott. Arbetarrörelsens ledare måste även organisera arbetarklassen i bojkotter och strejker mot alla transporter av vapen och material som kan användas i den turkiska invasionen.

Det kurdiska folkets kamp för rätten att leva fritt enligt sin egen vilja och att ha sitt eget hemland är samma kamp som alla arbetare och unga bedriver mot kapitalistklassen, som håller på att dra ned mänskligheten i barbariets avgrund. Massorna i hela Mellanöstern har fått nog av denna sjuka, ruttande klass och rör sig än en gång i revolutionär riktning. Genom att förena sig med massorna i regionen kan den kurdiska frihetsrörelsen omvandla striden mot den turkiska imperialismen till en kamp för att omkullkasta de kapitalistiska regimerna i hela området. I stället för dessa barbariska regimer kan ett socialistiskt samhälle säkra fredlig och harmonisk samexistens mellan alla de förtryckta folk som har lidit så mycket under tyngden av de härskande klassernas snäva egenintressen.

- Stoppa Turkiets invasion av Rojava!
- Ner med imperialisterna, som alla är inblandade i dessa grymheter!
- Länge leve arbetarklassens internationella solidaritet!
- Omvandla försvaret mot den imperialistiska attacken till ett revolutionärt frihetskrig!
- För ett självständigt socialistiskt Kurdistan som en del av en socialistisk federation i Mellanöstern!

Original: [Down with the Turkish war of aggression against Rojava!](#)

Översättning: Sara Charlez

Stoppa kriget mot kurderna – krossa imperialismen

Revolution

Revolution 23/10 2019

16,6 miljarder kronor av EU:s flyktingpengar går direkt till Erdoganregimen, och förra året exporterades svenska vapen för närmare 300 miljoner kronor till landet – den högsta siffran under 2000-talet. Kampen mot Erdogans krig i de syriska kurdernas hemland i Rojava är en kamp även mot den svenska imperialismen.

“Du har fel, lär dig att du har fel. Det betalas inga pengar till Erdogan”, påstod statsminister Stefan Löfven i Agenda, som svar på Vänsterpartiets Jonas Sjöstedts krav på att stoppa utbetalningarna och vapenexporten till Turkiet. I stället påstod Löfven att pengarna går till att hjälpa flyktingar.

Men EU betalar tvärtom Erdoganregimen just för att hålla flyktingar från Mellanöstern borta från Europa. Detta innebär att Erdogan nu hotar EU med att låta de 3,6 miljonerna flyktingarna ta sig förbi stängslen till Europa, om EU skulle försöka hindra hans invasion av Rojava.

Efter massiv kritik och ett vägledande beslut från EU-kommissionen har Sverige tillfälligt stoppat export av krigsmateriel till Turkiet. Men Sverige har länge varit väl medvetet om Erdogans avsikter. Till exempel har Erdoganregimen införskaffat svenska specialbyggda lastbilar för att transportera pansarvagnar. Vad är syftet med det, om inte att bedriva ett anfallskrig? EU-ledarnas och Löfvens fördömanden av Turkiets invasion är ett medvetet och cyniskt hyckleri.

Turkiets invasion påbörjades dagen efter att USA:s president Donald Trump gett grönt ljus genom att dra tillbaka de amerikanska trupperna ur Rojava. Efter att ha destabiliserat hela regionen genom krig i Afghanistan och Irak, sitt stöd till islamistiska miliser i Syrien och den saudiska regimen, är nu kurdernas situation enligt Trump inte USA:s "problem". I stället verkar han tro sig kunna göra ett bättre avtal genom att närma sig sin Nato-allierade Turkiet. Precis som i Afrin 2018, lämnar man kurderna åt sitt öde.

Ingen stormakt kommer att rädda kurderna. USA gav kurderna stöd när det passade dem, bara för att sedan hugga dem i ryggen. För imperialisterna är Rojava bara en liten bricka i spelet om makt och inflytande.

De enda som kurderna kan lita på är världens arbetare och fattiga. Det var genom ett vänsterinriktat demokratiskt program som kurdiska YPG inspirerade arbetare i hela regionen och världen under sin kamp mot ISIS. I Turkiet hotades Erdogans makt av framgångarna för det kurdiska vänsterpartiet HDP, som under en period hade potentialen att ena kurdiska och turkiska arbetare mot Erdogan.

Inga problem är lösta sedan den arabiska revolutionen bröt ut 2011. I Irak deltar nu hundratusentals arbetare i massdemonstrationer mot den korrupta regimen. I Libanon sker det massprotester över den svåra ekonomiska situationen, och i Egypten demonstrerar tiotusentals mot korruptionen i Al-Sisi-regimen. I de senaste turkiska lokalvalen fick Erdogan sina sämsta resultat på 20 år.

Även om kurderna blivit tillbakapressade, finns det potential för ett revolutionärt krig. Genom att organisera en generalstrejk i de kurdiska områdena samtidigt som man appellerar till arbetare i Turkiet att sluta upp skulle man slå hårt mot den turkiska regimen. En generalstrejk skulle omedelbart mötas av repression från Erdogan och måste därför kombineras med ett revolutionärt självförsvar. I såväl Irak som Iran är regimerna hatade, och appeller på klassbasis skulle kunna få stort genomslag, inte minst bland kurderna.

I Europa har italienska hamnarbetare tidigare i år blockerat vapenleveranser till Saudiarabien. En blockad från arbetarklassen skulle vara det enda säkra sättet att garantera att krigsmateriel inte skeppas från Europa till Turkiet. Detta borde de svenska hamnarbetarna ta strid för i International Dockworkers Council.

Om kurderna för ett revolutionärt krig, genomför generalstrejker och får uppbackning från regionens och världens arbetare kan kurderna vinna mot Turkiet. Detta skulle ha revolutionära implikationer för hela regionen. De kurdiska massorna har visat gång på gång att de är beredda att kämpa till slutet. Det är dags att störta de kapitalistiska regimer som förtryckt kurderna i över hundra år.